

בחסע הנה היא פוגלת
בהפתעות להכביר, ניסיונות,
עלויות וירידות - ומוט אחד
לא אור שכוז דרק
כא רשביאים,
אור להביאה אתה
הנשמה מעולמות עליונים

עם רדתה לא הנשמה אצולא,
היא ניצבת בפתחו
לא חסע חיים.
חסע הלהתירע הרגע
היוולדו לא אדם
ועד הרגע לבתה
חכרה אל מקורה

ידיעה פנימית מבטן ומלידה

מסכת נידה מספרת לנו על תחילת מסעה של הנשמה בעולם הזה עוד מהיות משכנה בתוך גופו של עובר במעי אמו. הגמרא אומרת שכאשר העובר נמצא במעי אמו הוא דומה לפנקס מקופל, ראשו מונח לו בין ברכיו ונר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו ומלמדים אותו את כל התורה כולה. וכיוון שבא לאוויר העולם בא מלאך וסוטר לו על פיו ומשכחו את כל התורה כולה.

אשיות, אגמוז ואהליג

רבי נחמן מברך את הגמרא הזו¹ ואומר שכוונת המאמר

¹ ליקוטי מוהר"ן סימן קפח

על כך אנו מתפללים בכל יום "תן חלקנו בתורתך". תן לנו לממש את אותו חלק, את אותו פן ותפקיד השייך לנו, את אותה התגלות של אור שתפקידנו להאירה בעולם – ואשר אותה לימדו אותנו במעי אמנו.

חלק שלי בעולם

כל אחד מאתנו הוא גילוי מיוחד מהתורה, אור שניתן רק לו ושרק הוא יכול לגלותו לכל העולם. ואם יחסר חלקו בתורה – דהיינו, לא יואר אורו בעולם – לא יוכל אף אחד להשלים את החלק הזה עבורו. רק האדם בלבד יכול להאיר את החלק שלו. למה הדבר דומה, לגוף שלם שבו איברים שונים. אם חלילה יחסר איבר מסוים בגוף, או שתפקוד אחד האיברים יהיה לוקה בחסר – יחוש כל הגוף בחסרונו או בתפקודו הלקוי. גם אם ימשיך הגוף לתפקד, יהיה תפקודו כרוך בקושי.

במילים אחרות ניתן לומר שמלמדים אותנו בהיותנו במעי אמנו את המסלול המיוחד שלנו בחיים: לאן עלינו לשאוף להגיע, למי עלינו להינשא, באיזה מקצוע לעסוק, באיזו דרך לכוון את ילדינו וביתנו, מהם הדיבורים המיוחדים שעלינו להאיר בעולם, מהו האופן המיוחד של מימוש כישרונותינו, מה שייך לנו ולחיינו – ומי, בכלל, אנחנו. מה היא האמת שמאירה בלבנו; מה האופן המיוחד שלנו לביטוי רגשותינו, מה נכון ומדויק לנו ולדרכנו – ומה לא. מלמדים אותנו מראש את מה שכל אחד מאתנו מחפש כאן בעולם.

ש"מלמדים אותנו את כל התורה כולה" היא שלכל אחד מאתנו שייך גילוי של אור מסוים מהתורה. לכל אחד יש תפקיד לקיים כאן בעולם, ודרכו להאיר את ההארה השייכת לו מהתורה ולהביאה לידי מימוש. רבי נחמן מדייק במילים "קודם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדים ומראים לו כל מה שצריך לעשות ולעבוד ולהשיג בזה העולם." העשייה שלנו בעולם הזה באה לידי ביטוי במקום בו אנו גרים, בני האדם אתם אנו מתיידדים, בני הזוג להם אנו נישאים, העבודה בה אנו בוחרים לעסוק. כל אלו מהווים את העשייה שלנו למימוש תפקידנו. **העבודה** היא העבודה העצמית שאנו עובדים על עצמנו בהיותנו משפרים את מידותינו ואת מעשינו, השינויים שאנחנו מבצעים בחיים – כל אלו קרויים עבודה. כי אנו עובדים לשנות ולשפר את עצמנו. **ההשגות** שלנו הן מה שאנו יודעים ומפנימים בחיינו. תפיסת העולם שלנו אשר רכשנו על ידי לימוד תורת אמת, ההכרה שלנו במציאות הרוחנית ובקיומו של בורא עולם המנהיג את חיינו – כל אלו נכללות בגדר "השגות", שהפכו קניין בנפשנו.

העשייה, העבודה וההשגות בחיינו נקראות "תורה" מלשון "הארה". כי הן מאירות את דרכנו בחיים ואת תפקידנו כנבראים, שנשלחו על ידי הבורא לעולם הזה – עולם העשייה. והפלא הוא שאת 'כל התורה כולה' הזו, שהיא התגלמות כל מסלול חיינו, קיבלנו – כמאמר הגמרא – בעודנו במעי אמנו. עוד בטרם יצאנו לאויר העולם, כבר אז האירה כל התורה כולה את דרכנו – כל שעלינו לממש, להשיג ולעשות כאן בעולם.

לחזור אחר האבדה

צילוי אמת לתוך ראי

רבי נחמן קורא לידיעה שנתעלמה מזיכרונו בשם **אבדה**. משמעה של אבדה הוא דבר שפעם היה ברשותנו, ואבד מאתנו. אמנם בפועל אין באפשרותנו להחזיק באותו הדבר, כיוון שהוא כבר אינו בנמצא, אך זיכרונו עוד קיים בנו. קורא לנו. ייתכן שאנו מתגעגעים אליו עד מאוד וחושבים עליו בכל יום, וייתכן שניזכר בו רק כאשר קר ועצוב לנו. גם אם הוא אבד לנו לפני שנים רבות, וזיכרונו הספיק להתערפל בהכרתנו, משהו מהקשר עמו עודנו חי בתוכנו.

מבאר רבי נחמן שכאשר המלאך סטר לנו על פינו עם היוולדנו, הוא השכיח מאתנו את החיבור לידיעת האמת שלנו **בפועל**. באותו רגע פסק הקשר בינינו ובין הידיעה **באופן זמין**. אבל עמוק בלב, בנפש, נשארנו בנו געגוע וזיכרון פנימי של כל מה שלמדנו. אותו טעם פנימי שנשאר לנו ממה שאבד

כאמור, הגמרא אכן מביאה שמלמדים אותנו את כל התורה כולה. אולם, כאשר אך יצאנו ממעי אמנו, מיד בא מלאך וסטר לנו על פינו, והשכיח מאתנו את כל מה שלמדנו. את כל הידיעה הפנימית הנפלאה הזו של החלק המיוחד שלנו בתורה ובמסע חיינו - משכיחים מאתנו כלא היה.

האמת כאלו היא?

נקרא **רושם**. כשם שאנו נוהגים לומר על חוויה עצמתית שחווינו שהיא עשתה עלינו רושם - משהו בנו השתנה ולא יחזור להיות כשהיה בעקבותיה.

רושם שלא בארורה ייחמה

משל לאדם שהוא דמות רבת הוד ומאירת פנים, הנכנס לחדר מלא באנשים. הוא מביט הישר אל תוך עיניו של כל אחד ואחד מהנמצאים בחדר, אומר לו מספר מילות חכמה מדויקות, עמוקות ונפלאות ואז נעלם כלעומת שבא. האיש נעלם והלך, אך הרושם שהשאיר נותר בלבבות הנוכחים. דמותו ממשיכה להאיר בהם. מילות החכמה שלו, עיניו המאירות - כל אלו חרוטות על לבם של האנשים ומהוות דוגמה לאצילות נפש ולחכמה פנימית, המותרות טעם של אמת וחותרם של השראה בלבבות.

רישומה של האמת שטעמנו במעי אמנו נשאר חרוט בלבבנו. בכל אחד מאתנו טמונה הידיעה שאוצרת בתוכה את כל התשובות לגבי מסלול החיים שלנו. רואים זאת בחוש: לעתים ניתן למצוא בני זוג האומרים כי "בחמש הדקות הראשונות שנפגשנו, ידענו שנועדנו זה לזו". לעתים נזקקו בני הזוג לעוד כמה פגישות, אך מה שחרץ בסופו של דבר את ההחלטה להתחתן זו התחושה הפנימית, הידיעה ש"זה שייך לנו". זהו החיבור אל הקול הפנימי, המורה לנו מה היא הדרך השייכת

לנו. כי אם לא כך הוא הדבר - מדוע לא להינשא לאדם הראשון העונה על הנתונים המבוקשים באופן שכלי ויבש?

כרך כעיניים

הבחירה במקצוע מסוים דווקא ולא במקצוע אחר מקורה באותו מקום. כי דווקא התחום הנבחר הוא זה שמאיר לנו, מורגש כשייך לנו, מדבר אלינו. לכן לאחד בורקות העיניים ממראה של עיצובים מדויקים והרמוניה בחלל ואחר מרגיש התעוררות הנפש כשמדברים על פלאי תפקוד גוף האדם. כי זה נועד להיות מעצב וזה נועד להיות רופא.

עצם אצילי

הגמרא במסכת קידושין אומרת על עניין הזיווגים שדרך האיש לחזר אחר בת זוגו כדי להתאחד אתה ולהשלים אתה את נפשו ונשמתו. את החיזור שהאיש מחזר אחר אשתו ומחפש אחריה בעולם מכנה הגמרא בביטוי: האיש "מחזר אחר **אבדתו**". כי בתחילת הבריאה היו האיש והאישה ברייה אחת (כידוע בתורת הקבלה) והקב"ה חילק אותם לאיש ואישה, זכר ונקבה, והוריד אותם לעולם, כל אחד במקום אחר. מאז הם מבקשים למצוא זה את זו מחדש. באותו אופן הייתה גם הנפש שבקרבתו באחדות עם ייעודה בטרם בואה לעולם, ומיד בבואה לתוך גוף גשמי איבדה את הקשר עם

ייעודה ותפקידה וידיעת מימושה. מני אז, מחפשת היא אותו כדי לשוב ולהתאחד אתו.

בכל אחד מאתנו, בתוך תוכו, קיימות שתי הבחינות הללו של איש ואישה, זכר ונקבה. בחינת הנקבה שבנו היא היכולת להתבוננת פנימית. זו היכולת הטבועה בנו לחוות את החיים ולא רק לחשוב עליהם או לפעול בהם. הנקבה שבנו משמשת כהכנה הפנימית, רגשית ורוחנית, לכל פעולה חיצונית שנעשה. הפעולה המתבטאת החוצה בפועל היא כבר בחינת הַזְכָּר שבנו. זו היכולת לפעול ולהשאיר זֶכָר בעולם.

מאחר שיש בנו את שתי הבחינות של זכר ונקבה (מן הסתם אצל גברים בחינת הזכר היא הדומיננטית יותר, ובנשים יש יותר בחינת הנקבה במהותן) על כן יש בנו גם את העניין של החיזור אחר האבדה שהזכר מחזר אחר הנקבה. כשם שהאיש מחזר אחר אבדתו, כך הכוח הפועל שבנו (הזכר) מחפש אחר משמעות פנימית (הנקבה). חיפוש המשמעות הפנימית והחיבור הנפשי למה שאנחנו עושים בחיים הם בחינת חיזור האיש אחר האישה בתוך תוכנו.

הקול הפנימי לחין וזמיר אנו
 יותר ככל שלא איבדנו את
 היכולת להחזיק אותנו.
 ככל שנלמד להיות את הצליל
 של אמת לשמנו במציאות
 מצאנו מתוכנו -
 יתברר לנו יותר
 תפקידנו בעולם

